

Alarit

Un relat de: [desganat](#)

El contertulià polemitzador i repel·lent posa rumb a l'emissora de ràdio enfilant un peu rere l'altre per la vorera del marge dret del carrer Filiprim. Avui ho té molt clar, les darreres declaracions d'un líder polític independentista de la seva regió -la sotmesa- han provocat les ires dels líders polítics de la regió dominant. Així que ho té fàcil aquest matí, es veu amb l'obligació moral de defensar-los davant l'atac independentista dels seus compatriotes. En tot cas no és pas que en comparteixi la opinió, ni molt menys es vendria mai als interessos de la pàtria ocupadora i imposada, però la seva obligació moral es deu al fet que ningú escoltaria una tertúlia on mai s'esbatessin, discutissin i àdhuc -amb determinats contrincants contertúlis- s'insultessin i barallessin. Així se li va fer saber des de la direcció del programa matinal: si hi volia continuar col·laborant -però sobretot cobrant- i degut al fet que era el més novell dels contertulians havia d'adoptar una postura particular i anar contracorrent, que amb els anys, l'experiència i l'entrada de nous col·legues acabaria opinant com ell de debò pensa, fins llavors hauria de ser "particular". Doncs bé, d'això en fa ja setze anys, quasi res. Ell personalment ha passat de ser un noi acabat de llicenciar en ciències polítiques, sense experiència laboral -que ara tampoc no té ja que paguen molt bé a la ràdio- i desconegut de tothom a ésser un home, fet i dret, temut per tot rival polític -fins i tot dins del seu partit amb el qual s'ha sentit identificat des de ben petit quan, ja de jove, va penjar a la seva habitació una bandera amb els seus símbols-, odiat per gairebé tots, èxit en vendes de llibres i impulsor d'una emissora de la ruïna cap a l'èxit, la més escoltada, aplaudida.

Mai ho hauria pensat que ell seria tot això, mai, ni en el més exitós dels seus somnis hauria cregut arribar on és ara. Ell ja sap que la gent quan el veu pel carrer i canvien de vorera, quan no el despatxen a les botigues, quan li tiren tomàquets, ous durs, tecler de piano... només veuen al contertulià polèmic, a l'home l'objectiu del qual és crear ambient des de fa més de setze anys; a la televisió un dia li tiraren una coca de Sant Joan més dura que l'acer.

I si canviés ara? no pas un canvi radical d'avui per demà, un canvi paulatí, de mica en mica, pas a pas. Avui, com sempre, farà costat als líders polítics ferits en el seu orgull, els líders polítics que no entenen la rebel·lió d'aquella remota regió després d'haver-los donat quasi tot, menys sobirania clar estar, però ensems farà un esforç i entendre les declaracions independentistes, emmarcades en una situació complicada de conjuntura econòmica, i una baixada de les inversions en construcció pública de la regió dominadora sobre la regió sotmesa que ha dut moltes conseqüències negatives entre d'elles l'augment de ciutadans no ocupats, descrèdit dels polítics etcètera. D'aquesta manera anirà acostumant cada dia als oients al nou pensament del contertulià, al gir de la seva crítica que acabarà sent de 180 graus. Al final assolirà el reconeixement de la opinió pública, tothom voldrà escoltar les seves crítiques i opinions durant la intervenció diària. Acabarà sent aclamat, vendrà més llibres, tothom veurà que té una família que s'estima amb tota la seva ànima, una dona bellíssima, que l'ha suportat durant els últims tretze anys, a ell i a tota la gent que dia rere dia durant aquest tretze fan tornos davant de casa seva per insultar-lo, llençar brossa al pati -que molt pacientment recull-, fins tal punt que han hagut de fer un passadís secret soterrani, amb ajuda de les institucions públiques, des del qual accedeix a casa seva des d'una entrada secreta a tres illes de distància.

Avui, avui serà l'inici d'una nova vida, demanarà una còpia de la tertúlia a l'emissora, i la reproduirà des de la finestra de casa seva, perquè ho sentin tots, avui la seva ciutat, tan aliena durant aquests anys, sabrà qui és ell de debò; ell és l'home que ha fet pujar els vots als partits independentistes, que ha fet pujar l'audiència de les emissores de ràdio autòctones, la natalitat fins i tot ja que la gent procreava per afavorir al cap dels anys un linxament contra ell. Ara ja no, ara tot serien reconeixements, li posarien el seu nom als carrers de tot el país, ja s'ho imaginava, a partir d'ara la vida serà una perpètua condecoració. Avui serà el seu gran dia.

Amb aquests pensaments i sense adonar-se'n ja és al portal de l'emissora, fastuós portal de gran utilitat pública ja que la gent s'hi emmirallava en passar pel davant i els recorda que viuen en un país de gran progrés i empena -aparent. Empeny la porta, saluda amigablement al porter que li gira la cara i que després, com cada dia, li servirà un cafè aigualit i glaçat. Avança pel passadís convençut d'ell mateix i amb la il·lusió perduda d'anys enrere, s'asseu a la seva butaca de cada dia, fora de l'estudi, esperant que li arribi el torn, a ell i a tots els qui té a banda i banda.

Els criden gairebé mitja hora tard respecte a l'horari habitual, entren en respectuosa fila índia començant pel més antic, ell. S'asseuen amb el mateix ordre al voltant del presentador que comença per demanar-li què desitja per esmorzar: cafè, tallat, cafè amb llet, cigaló... i com de costum ell contesta: "Ponme un carajillo de castellana, como siempre".